

UTKAST - TAKK-FOR-MATEN TALE - NORGES IINDUSTRIFORBUND

27.APRIL 1983.

Kjære vertskap, ærede forsamling.

Det er mitt privilegium i aften å få takke på gjestenes vegne for all den elskverdighet vi er blitt møtt med idag.

Samtidig vil jeg gjerne få takke for samarbeidskontakter og råd gjennom hele den tid denne regjering har arbeidet. Noen av rådene har understreket den store enighet. Om

2.

andre kan man si at de har understreket institusjonenes innbyrdes uavhengighet. Begge deler kan være verdifullt.

Jeg vil gjerne innlede noen videre betraktninger med en liten historie. Jeg er riktignok redd for at noen har hørt den før. Til min forskrekkelse så jeg den nemlig i Aftenposten forleden. Men jeg trøster meg med at den sto i den delen som travle mennesker egentlig ikke har tid til å lese.

Regjeringen Nygaardsvold var en gang på reise på landet, og tok inn på en gård til middag. Bonden visste intet bedre enn å slakte tre hanekyllinger, som han serverte til glede for gjestene. Etter middagen kom Nygaardsvold ut på tunet, der hanefar skred verdig omkring. Det var da svært som den hanen brisker seg, sa han til bonden. Ja, er det noe rart, svarte bonden: Han har jo nettopp fått tre sønner inn i Regjeringen.

Det kan utvilsomt diskuteres om denne historien er apropos eller mal-apropos idag. La meg bare peke på at Industrieforbundet har fått adskillige inn i Regjeringen og dens kontorer - uten at parallellen forøvrig får trekkes for

langt. Regjeringen har glede av dem. Samfunnet har glede av dem, fordi de ser den avgjørende betydning av en verdiskapende industri.

Men idag er det mange som later som de ser industriens behov, og er villige til å møte dem, ved å støtte både det ene og det annet gode krav. Det er falsk hjelp, hvis de gode hjelpere ikke samtidig vil være med på å begrense andre krav, slik at det virkelig kan bli rom for de lettelsene næringslivet trenger.

Det er verdifullt at Industrieforbundet så sterkt har markert behovet for bremsing av de offentlige utgifter, fordi det er det eneste som kan større spillerom og mer

5.

ressurser til det skapende yrkesliv. Men hvis Regjeringen får ansvaret for at andre øker utgiftene mer enn vi kan anbefale, slik at vi ikke kan sikre nok lettelse til næringslivet, da må vi - omadressere klagene. Man vil kanskje ha lagt merke til at vi har påtatt oss adskillige belastninger for å få gjennomført begrensninger i de offentlige utgifter, og at det er tegn som tyder på at resultatene ville blitt dårligere hvis utspillene hadde vært enda sterkere.

Regjeringen setter pris på ros, og er derfor takknemlig for at presidenten i sin tale til generalforsamlingen festet oppmerksomheten ved mange av de reformer Regjeringen

6.

har fått gjennomført av betydning for industrien og for sysselsettingen. Og vi setter ekstra stor pris på den rosen vi ble til del i talen, fordi presidenten også var oppriktig nok til å rette søkelys også mot områder der man ikke er fullt så fornøyd. Det gir rosen troverdighet, selv om vi nok har bemerkninger til kritikken, som det likevel kan passe enda bedre å komme tilbake til ved en annen anledning.

Det var særlig verdifullt at presidenten så sterkt understreket den avgjørende betydning av å bekjempe inflasjonen. Til tross for at vi har fått gjennomført større lettelse for næringslivet enn noen gang tidligere, må vi konstatere at intet tenkelig omfang av offentlige

lettelser vil kunne oppveie den ulykke en ny inflasjonsbølge ville være. Får vi 3% lavere lønnsvekt i industrien i år enn i fjor, betyr det alene langt over 1 milliard kroner spart bare for industrien. Men kampen mot inflasjonen står i fare i dag, på grunn av lettsindige politiske krav om større utgifter og mer og billigere utlån, som etter all erfaring kan utløse en ny inflasjonsbølge. Vi er demningen mot inflasjonen, og vi trenger deres hjelp for å hindre at den brister.

Vi er med andre ord mer enn klar over de vanskeligheter industrien kjemper med. Vi prøver å lette dem, og opplyser samtidig om de politiske vanskeligheter vi kjemper med.

Men samtidig med at jeg nevner dette, vil jeg gjerne si at vi ofte er imponert over det pågangsmot og den utholdenhet som vises - i industrien.

Det er foretatt et skifte i Industriforbundets ledelse. Det er dessverre ikke opp til meg å foreta den utdeling av verbale roser som i denne forbindelse er fortjent. Men jeg har festet meg ved at både den avgående og den tiltredende president tilhører livsnødvendige bransjer. Man har valgt en president som har stor suksess med å produsere livredningsutstyr og overlevelsesdrakter. At dette suksessrike konsern markedsfører sine produkter under kvalitetsmerket dobbel H - til og med i to blåfarger -

er jo selve garatien for suksess. Når man vet hvilken økt markedsandel andre har kunnet registrere under en enkel H, må man kunne si at den dobbelte H åpner lokkende perspektiver for all den virksomhet den nye presidenten skal lede.

Men all denne omtale av meget annet enn maten, betyr ikke at jeg har glemt min egentlige oppgave. Det betyr bare at jeg bygger på klokskapen i våre samiske landsmenns eksempel. De takker aldri for maten før de så noenlunde kjenner virkningen av den. Nå er tiden inne til en markering av vår alle felles glede også over alt det vi har fått å spise. Det blir sagt at en nordmann en gang

trodde at han burde takke for maten i et internasjonalt selskap. Den engelske vert svarte tørt og bemerket at: "I shall inform the kitchen about your opinion". Det ville kanskje ikke være så dumt ved denne anledning.

Siden jeg var inne på Finnmark: Det er vel mange lenger sør fra som har litt vanskelig for å skjelne mellom samer og kvener. Det er nok også mange utenfor den krets som er samlet her i dag, som kan ha litt vanskelig ^{for å se} noen stor forskjell mellom vertskap og gjester. Det bør vi vel egentlig glede oss over alle sammen. Vi bør overføre på oss selv det de sier der oppe:

Det er det same kven som er kven og kven som er same,
berre det er samkvem mellom kven og same.